

září 2003

[Uvod](#), [Rady](#), [Minutové nesmysly](#), [Minigalerie](#), [Kolik nás je](#), [Mše](#), [Prosba o pomoc](#), [Blahopřejeme](#), [Zemřeli](#),
[Papež navštíví Slovensko](#), [Děkujeme a blahopřejeme](#)

Milí přátelé,

sedím tady při svíčke a píšu pár úvodních vět do našeho časopisu. Je totiž 14. srpna večer a po celém New Yorku a v dalších velkých amerických a kanadských městech nejde elektřina. Předě mnou bliká jediná věc na baterie: myš k počítači. Doufám, že zítra bude vše v pořádku a budu moci vložit do počítače co jsem dosud napsal. Jak důležitou a samozřejmou věcí je elektřina doceníme, až když ji nemáme. Co všechno se neobejde bez elektřiny!

V měsíci září oslavujeme českého knížete a patrona naší vlasti, sv. Václava. Opět si připomeneme křesťanské kořeny rodné země. Ale nejen ona vyrostla na křesťanských základech; staví na nich i celá Evropa a Amerika – nová země, ve které žijeme.

Mám jenom trochu obavy, aby se v dnešní době neodpojila tato energie, která živí a udržuje naši civilizaci. Abychom nepodkopali kořeny křesťanské kultury a až teprve potom si uvědomili, kolik důležitých společenských, mravních a dalších principů podporovala a byla jim základem.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = D'ábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

16. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Ve svém posledním dopise ses jen tak mimochodem zmínil o tom, že pacient od svého obrácení stále navštěvuje jediný kostel a že s ním není úplně spokojen. Můžeš mi říci, to tam vlastně děláš? Jak to, že jsi mi dosud nenahlásil, proč je věrný svému farnímu kostelu? Cožpak nechápeš, že pokud to nezpůsobila pouhá netečnost, je to velmi zlé? Jistě přece víš, že když někoho nedokážeme vyléčit z nábožných sklonů, snažíme se ho posílat po všech okolních kostelích, aby hledal ten, který mu „vyhovuje“, a aby se stal odborníkem na kostely.

Důvody jsou zřejmé. Za prvé: vždy je třeba útočit na farní organizaci; je totiž založena na jednotě místa a ne na jednotě zálib. Sdružují se v ní lidé různých tříd a povah v tom duchu jednoty, který si Nepřítel přeje. Ale naopak: princip církevní obce dělá z každého kostela jakýsi klub, a jde-li všechno dobře, i kliku nebo frakci. Za druhé: tím, že hledá „vhodný“ kostel, se člověk stává kritikem tam, co se mu nelíbí, ale měl by bez komentáře a pokorně přijímat každou duchovní potravu, které se mu dostává. (Tady vidíš, jak je Nepřítel nízký, neduchovní a nenapravitelně lidový!) Tento postoj dokáže zvláště při kázáních vyvolat takovou atmosféru (pro nás vysoce nebezpečnou), v níž i otřepané pravdy zřetelně oslovují lidské duše. Stěží se najde kázání nebo kniha, které by nám neuškodily, když je člověk v takovém stavu přijme. Tak sebou tedy laskavě hod' a pošli toho hlupáka co nejdříve po okolních kostelích! Zatím s Tebou vůbec nemůžeme být spokojeni.

Vyhledal jsem si záznamy o dvou kostelích, které má pacient nejbližší, a oba se mají čím pochlubit. V prvním z nich je vikář, který tak dlouho rozměšuje víru, aby ji zpřístupnil údajně nevěřícímu a prakticky založenému shromáždění, že teď už to je on, kdo ohromuje farníky svou nevírou, a ne naopak. Už nahlodal křesťanství v mnoha duších. Obdivuhodný je i způsob, jakým odbývá bohoslužby. Aby ušetřil laiky všech „obtíží“, přestal číst všechna předepsaná čtení a žalmy a teď stále omílá svých patnáct oblíbených žalmů a dvacet oblíbených čtení, aniž by si toho byl vědom. Nehrozí nám tedy nebezpečí, že by se on a jeho stádo z bible dověděli nějakou pravdu, kterou ještě neznají. Ale co když Tvůj pacient není pro tento kostel dost hloupý – nebo alespoň prozatím?

Ve druhém kostele máme otce Špičáka. Lidé často žasnou, co všechno jim dokáže tvrdit: proč jeden den mluví skoro jako komunista a druhý den není daleko od nějakého teokratického fašismu; jeden den je to scholastik a jindy by zase úplně zavrhl lidský rozum; jednou je až po uši v politice a druhý den prohlásí, že všechny státy tohoto světa „budou souzeny“ stejnou měrou. My ovšem vidíme, že to má jedno společné: nenávisť. On nedokáže kázat nic, co by nemělo šokovat, zarmoutit, zmást nebo pokořit jeho rodiče a jejich přátele. Kázání, které by oni dokázali pochopit, by pro něho bylo stejně bezvýrazné jako ta báseň, kterou by dokázali odrecitovat. V povaze má i určitý slibný rys nepoctivosti; vedeme ho k tomu, aby říkal: „Církev učí, že ...“, když on ve skutečnosti myslí: „Mám dojem, že jsem nedávno četl u Maritaina nebo někoho podobného, ...“. Má jenom jednu velkou vadu: on skutečně věří. A to by ještě mohlo všechno pokazit.

Ale oba tyto kostely mají společnou jednu dobrou věc: patří dvěma soupeřícím stranám. Už jsem Ti asi říkal, že pokud nedokážeš svého pacienta udržet mimo církve, měl by se stát alespoň vášnivým přízvržencem některé kliky uvnitř církve. Tím nemám na mysli skutečné články víry; čím méně jich bude znát, tím lépe. A my, když chceme vyvolat zlobu, se na články víry příliš nespolehneme. Pro nás je nejobávější rozdmýchávat nenávisť mezi lidmi, kteří říkají „mše“, a těmi, kdo říkají „svaté přijímání“, a přitom by jeden ani druhý nedokázal uvést rozdíl dejme tomu mezi učením Hookerovým a sv. Tomáše Akvinského ve tvaru, který by snesl jen trochu kritičtější zkoumání. Skvělou půdou pro naši činnost jsou také ty zcela nepodstatné věci: svíčky, mešní roucha a tak dále. Naši zásluhou už lidi vůbec nenapadne to, co ten škůdce Pavel učil o jídle a jiných nepodstatných věcech: že totiž člověk bez skrupulí by vždycky měl ustoupit tomu, kdo morální ohledy má. Asi bys čekal, že jim to ponaučení neunikne. Myslel by sis, že příslušník Low Church bude poklekat a křížovat se, aby křehké svědomí svého bratra z High Church nesvedl k neuctivosti, a člověk z High Church by se těchto skutků měl zdržet, aby nesvedl svého bratra z Low Church k modlářství. A také by to tak dopadlo – nebýt nás. Bez naší neutuchající dřiny by se mohla celá široká stupnice obřadů v anglikánské církvi stát skutečným semeništem pokory a lásky k bližnímu.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Žák řekl: „Musíme se oblékat a jíst – jak se od toho osvobodit?“

„Jíme. Oblékáme se,“ řekl Mistr.

„Nerozumím.“

„Jestli nerozumíš, obleč se a najez.“

Později řekl: „Nikdy se nepovzneseš nad něco, před čím uhýbáš.“

Později tiše dodal: „Lidé, kteří se chtějí povznést nad dobře připravené jídlo a dobře padnoucí oděv, jsou duchovní pomatenci.“

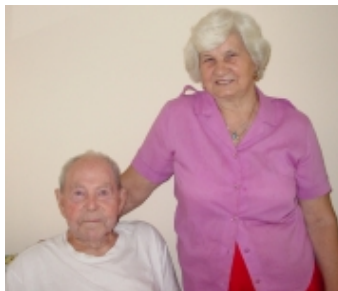
Mistr tvrdil, že nejobvyklejším důvodem neštěstí lidí je jejich rozhodnutí být nešťastní. Právě proto ze dvou lidí, kteří se ocitnou ve zcela stejné situaci, je jeden šťastný a druhý ubožák.

Vyprávěl, jak se jeho malá dcerka zpěchovala odjet na letní tábor. Ve snaze ulehčit jí v jejích obavách Mistr napsal na několik pohlednic svou adresu a dal je dítěti.

„Každý den jen napišeš na jeden z těchto lístků 'Mám se dobře' a hodíš do schránky.“

Holčička se zamyslela a zeptala se: „Jaké i se píše ve slově 'bídne'?“

Minigalerie našich krajanů

Pan Šimon Chvilíček se narodil jako osmé dítě 25. dubna 1906 ve Vlčnově. Po něm se ještě narodily manželům Chvilíčkovým další čtyři děti. Dnes z dvanácti sourozenců žije jenom on. Rodiče byli zemědělci, otec byl obecním tajemníkem a písařem. Byl také muzikant a zpíval v kostele. Pan Šimon prožil jako dítě první světovou válku, ale nic už si z ní nepamatuje. Zato druhá světová válka, které se aktivně zúčastnil, zanechala v jeho paměti mnoho vzpomínek.

Ve Vlčnově chodil do základní školy a potom hned pracoval na místním velkostatku. Doma měli 30 měřic pole, na kterém musel také pomáhat. Datum tehdejšího odjezdu do zahraničí si pan Šimon Chvilíček pamatuje dodnes.

Odešel jsem dne 10. října 1928 do Argentiny. Tam už byla moje sestra, která na mě měla čekat. Cestou jsem se stavil v Praze u svého bratra františkána, který tam byl v klášteře. Z Francie jsme pak vypluli na anglické lodi jménem Alkantara. Cesta do Buenos Aires trvala asi šest dní, tam jsme dopluli 5. listopadu roku 1928.

Sestra na mě čekala a já jsem hned dostal práci v továrně na auta. Vyráběly se tam známé chevrolety. Po půl roce vypukla stávká, stávká se prohrála a mě propustili. Neuměl jsem řeč a tak jsem dělal na stavbě s Jugoslávci. Práce byla velmi těžká a mě to omrzelo. Začal jsem pracovat v kuchyni jako pomocník, moje první místo bylo v hotelu Vienna. Potkal jsem šéfkuchaře z Československa a s ním jsem potom pracoval dlouhou dobu po různých restauracích a hotelích. Z Buenos Aires jsme potom odešli do Patagonie, tam byla velká česká kolonie. Byly tam české obchody, hotely, služby. Bylo tam tehdy hodně nacistů z Německa, kteří se tam cvičili. Pak jsem měl příležitost dostat se na loď. Byla to švédská loď, která jezdila do Brazílie, Baltimore a do New Yorku. Pracoval jsem tam asi dva roky. Byla to nákladní loď. Pak vypukla válka a já jsem musel přestoupit na americkou loď. Oni potřebovali námořníky a samozřejmě kuchaře. Na loď jsem musel jít, jinak by mě zavřeli. Žádné dokumenty jsme neměli, jenom že patříme k americkým námořníkům. To prý, abychom neutekli. Až po válce jsme dostali občanství a poděkování od presidenta Trumana. Jezdili jsme do Anglie, vozili jsme tam potraviny, zboží a náboje. Jednou jsem si poranil ruku, celou cestu domů jsem musel vydržet. Bylo to asi dvacet dní, pak mě přivezli do nemocnice, která byla během války na ostrově Ellis Island, odtud jsem mohl krásně z okna vidět sochu Svobody. V nemocnici jsem byl asi šest měsíců. Další loď, na které jsem sloužil jako kuchař, jezdila do Afriky. Na lodi nás bylo 350 mužů. Strava na lodi byla velmi dobrá. Měli jsme tam nejlepší potraviny, dalo se z toho vařit dobré jídlo. V Africe jsme bojovali proti generálovi Rommelovi. Na naší lodi jsme měli čtyři protiletdecké kanóny. Jedno letadlo jsme sestřelili, pamatuji si, že jsme měli i vrtuli sestřeleného letadla, na které jsme se podepsali. Nevím, kde ta vrtule teď je. V přístavu večer, pokud svítil měsíc a bylo jasno, jsme museli dělat mlhu, aby nás nepřátelé nemohli napadnout. Náš konvoj počítal až 100 lodí, chránila nás letadlová loď a křižníky. Jednou jsme dostali zásah torpédem, ale naše loď byla prázdná, hodně vysoko, poškození nebylo vážné. Pak jsme také jezdili do Itálie, tam jsem prožil velké bombardování, asi 2000 námořníků tehdy zahynulo. Největší akce však byla invaze do Francie. Mám na papíře zaznamenáno kolik nás tam tehdy bylo, jaké jsme měli vybavení a kolik bylo nepřátel.

Pan Chvilíček mně ukázal papír, na kterém bylo ručně zapsán přesný počet vojáků, zbraní a potom také počet padlých a raněných.

Večer před invazí přišel na naši loď generál Eisenhower se svou milenkou na večeři. Po večeři mě pochválil za výborné jídlo a odešel. Další den 6. června 1944 jsme zahájili bitvu. Byla to nepřetržitá palba z naší strany a druhá od francouzských břehů. Na naší lodi jsme měli potraviny, šest ambulancí a náboje. Potom jsme přivázeli z New Yorku další pomoc. Pak jsem byl přeložen na transportní loď, která vozila vojáky zpět do USA. Celkem jsme jeli čtyřikrát a pokaždé jsme vezli asi 2000 mužů. Potom to skončilo a já jsem byl opět přeložen na nákladní loď. Vozili jsme lokomotivy a uhlí do Francie a Portugalska. Teprve roku 1947 jsem dostal občanství a začal jsem pracovat v restauracích v New Yorku. Moje první žena pocházela z Brna. Brali jsme se roku 1942. Ona byla švadlena a byla velmi činná v Sokolu. Děti jsme neměli. Zemřela roku 1971 na srdce.

Roku 1971 jsme letěli poprvé do Československa, v letadle jsme se seznámili s mojí druhou ženou Marií. Navštěvovali jsme se. Po smrti mojí manželky jsme se koncem roku 1971 vzali.

Tady začíná vyprávět svůj životní příběh paní Marie roz. Škrášková. Narodila se 5. září 1924 v Kunovicích. Celá rodina byla vlastenecká a byli velcí národovci. To se jim stalo osudným.

Po škole jsem pracovala u Bati v Napajedlích. Po válce jsme si vzali po Němcích usedlost v pohraničí. Měli jsme styky s lidmi, kteří utíkali přes hranice. Pomáhali jsme jim dostat se ven. Můj manžel musel utéct do zahraničí v listopadu roku 1948. Potom se vrátil pro mě asi tak za tři měsíce. Utíkali jsme do Německa. Náš tábor byl blízko Bodamského jezera. Tehdy jsme byli v táborech dohromady s Němci, kteří byli odsunuti z pohraničí. Podporovala nás americká organizace. Nechali jsme se zapsat na emigrace, nejrychlejší vyřízení bylo do Brazílie. Bylo zaručené, že do deseti dnů budeme pryč. V Německu bylo tehdy napětí a my jsme měli strach, že začne nová válka. Vyjeli jsme v srpnu roku 1949 a přes Itálii jsme 8. listopadu připluli do Rio de Janeira. Asi tři týdny jsme pobýli v táboře. Přišel za námi tehdejší ministr vnitra a poradil nám, které místo je pro nás klimaticky nejvhodnější. My jsme odjeli do státu Paraná. Tam jsme žili skoro 13 let. Musím říct, jak jsme byli doma chudí, tak jsem nepoznala větší bídu než v tam. Co jsme měli doma, i když jsme měli jenom brambory, bylo velice moc. Viděla jsme lidi, kteří spali jenom venku, neměli co jíst, chodili žebrot. Tehdy jsme si srovnala v hlavě, co jsme měli doma a co nás teď čeká. Neznali jsme řeč, měli jsme už děti. To co vydělal můj muž, nestačilo na živobytí. Naše strava byla černá fazole, kukuřičná mouka a polámaná rýže. To jsme jedli skoro deset let. Později jsem se začala zajímat o Ameriku. Napsala jsme do Hlasu Ameriky, aby nám někdo poslal affidavit. Odpovědělo nám pět krajanů. Jeden z nich byl náš soused, financ z pohraničí, který také musel utéct. Velice dobrý člověk. Napsal nám, abychom beze všeho přijeli. Tato korespondence trvala nějakou dobu. My jsme mezitím otevřeli malou pekárnu. Začalo se dařit. Pak začaly chodit dopisy, co se děje, proč neprijedeme. My jsme přemýšleli, zase nové stěhování. V Brazílii vyhrál volby velký komunista a stal se prezidentem. Dostali jsme strach. Utekli jsme před komunisty z Československa a teď bude komunismus i tady. Rozhodli jsme se odejít roku 1964. Nejdřív odešel můj manžel. Já jsem pak prodala pekárnu a odešla za svým manželem. Krajané nám slíbili pomoc bez jakékoliv náhrady. Když jsem se poprvé probudila ráno v Bronxu a vyhlédla z okna ven, myslela jsme si, že jsme v Ostravě. Pane Bože, kde jsme se to jenom dostali. Na druhou stranu musím říct, od té doby co jsem přijela do USA, nevím, co je hlad, nevím, co je to když chybí peníze, nevím, co je to bát se něco si koupit. To co jsem vydělala za týden, byl měsíční výdělek v Brazílii. Brazílie je nádherná bohatá země, ale lidé nedbají, aby něco měli. Nestarají se o budoucnost. Proto je tam také dodnes tolik chudoby. Jsou velice přátelští a pohostinní, což nám tady v USA chybí. Například na naší ulici bydlí jedna italská rodina, jedna rodina z Anglie, Indové atd. Je těžké najít přátelství jako v Brazílii.

Roku 1971 jsem byla poprvé po dvaceti letech navštívit rodinu. Měla jsem strach, vzala jsem nejmladší dceru a řekla jsem jí, kdyby se něco stalo a zavřeli mě, ať jde na americkou ambasádu a postará se o mě. Bohudík se nic nestalo. Musím říct, že neexistují žádné peníze, které by zaplatily setkání s maminkou a se sestrami. Sourozence jsem už skoro nepoznala. Dloho jsme plakali a objímali se.

Po sametové revoluci jsme se s manželem rozhodovali zda odejdeme domů, ale nakonec jsme zůstali tady.

Paní Marie zatím chystala kávu a my jsme pomalu procházeli dům a krásnou zahradu. Na stěnách domu visely obrázky a fotografie z doby dávné i nedávné. Za každou osobou se skrýval osud radostný i bolestný, tak jak to v životě chodí. Pak mně pan Šimon ukázal zahradu, ve které ještě donedávna pěstovali zeleninu. Ted' už tam mají jenom krásný trávník. Na svůj věk vypadá pan Šimon velice dobře a dovede si vzpomenout na události, které se odehrály velmi dávno. Káva byla připravena a tak jsme ještě chvíli poseděli v příjemném letním podvečeru. Poděkoval jsem manželům Chvilíčkovým za krásné vyprávění a vzpomínky. Ať Vám Bůh žehná ve Vašem stáří!

Fr. Antonín

Kolik nás je podle statistiky

Vatikán/KNA: Zemí s nejvyšším počtem katolíků v Evropě zůstává podle nejnovější vatikánské ročenky Itálie s podílem pokřtěných katolíků 97,2 %, těsně následována Polskem a Maltou – u obou zemí téměř 96 %. Podíl katolíků nadále klesá ve Švýcarsku (ze 44,2 na 43,5 %) i v Německu (z 33,5 na 33,3 %). V Rakousku zůstal beze změny na 74,4 %.

Větší podíl mají katolíci kromě Evropy už jen v Americe, kde s 528 miliony členů tvoří téměř dvě třetiny obyvatelstva (62,7 %). Jejich podíl ve výši 17,3 % celosvětové populace se nezměnil: absolutní počet katolíků rostl stejně rychle jako obyvatelstvo světa a činí dnes 1,06 miliardy osob. Největší přírůstek zaznamenali katolíci v Africe, kde počet vzrostl z 16,5 na 16,8 %. Zemí s největším absolutním počtem katolíků zůstává Brazílie (147,4 milionů) před Mexikem (91,9 milionů) a USA (64,1 milionů). Ročenka uvádí stavy k 31.12.2001.

Mše svaté v září 2003 + neoznámené minule

#

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
24-Jul-03	Za Franka a Antonii Křenčíkovy	Frank Křenčík jr.
25-Jul-03	Za Mary Zaris	Tomečkovi
27-Jul-03	Za zemřelého otce Františka Tomáška	Renata Tomášková
02-Aug-03	Za Helen a Jana Hlinku, na poděkování Pánu Bohu za pomoc, s prosbou o zdraví	rodina Hlinkova
06-Aug-03	Za zemřelého Josefa Náčina	Mary Vnučák
08-Aug-03	Za zemřelého Josefa Náčina	Helena Kisel
11-Aug-03	Za zemřelou Annu Vasek	Božena Smrčka
13-Aug-03	Za živé a zemřelé členy České síně Karlín	Joe Kocab
14-Aug-03	Za zemřelou Annu Vasek	Mary A. Otruba
15-Aug-03	Za Alžbětu Bačíkovou, manžela a děti	rodina Tomečkova
17-Aug-03	Za zemřelého Josefa Náčina	Tonka Habek
18-Aug-03	Za zemřelého Josefa Haška	Mary Vnučák
21-Aug-03	Za Petera Otrubu	Mary A. Otruba
22-Aug-03	Za zemřelého Josefa Haška	Tonka Habek
24-Aug-03	Za krajanskou rodinu	
25-Aug-03	Za Annu Vasek	rodina Bláhova
02-Sep-03	Za Jerry Kankrlik	manželka
03-Sep-03	Za zemřelé rodiče, prarodiče a bratra	Jiří a Blanka Glosovi
07-Sep-03	Za zemřelou Annu Vasek	Československý club Manhasset
08-Sep-03	Za zemřelé rodiče, prarodiče a bratra	Jiří a Blanka Glosovi
10-Sep-03	Za zemřelého Jiřího Soukupa	rodina Bláhova
14-Sep-03	Za zemřelé rodiče	Jerome Minister
15-Sep-03	Za zemřelého Vladimíra Hladíka	rodina Bláhova
18-Sep-03	Za sestru Miladu Havlíkovu	rodina Krupkova
21-Sep-03	Na dobrý úmysl	manželé Parikrupovi
28-Sep-03	Za manžela Jiřího Smrčka	manželka a syn

Prosba o pomoc

Společenství věřících Římskokatolické farnosti Staré Město usiluje o naplnění touhy řady generací této historicky významné lokality Velké Moravy, a s Boží pomocí buduje v místech, v jejichž prachu se nacházejí stopy slovanských věrozvěstů – svatých Cyrila a Metoděje – nový chrám, zasvěcený Svatému Duchu.

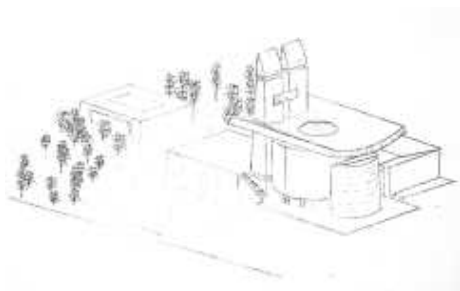
Na znamení stále trvajícího odkazu slovanských věrozvěstů bude chrám umístěn v blízkosti Památníku Velké Moravy, v místech, kde Velkomoravský kostel „Na Valách“ byl svého času jedna z dominantních staveb, jako bohoslužebný objekt i centrum duchovního života. Chrám, který stavíme, bude dominantou náměstí na Dvorku, vyjadřující významné sepětí více jak 1100 leté historie se současností.

Stavba kostela není jednoduchou záležitostí. Neslouží jen potřebám věřících, ale je presentační a významnou

stavbou města. Ve Starém Městě bude kostel důstojný, potvrzující více než tisíciletou existenci města. Nový kostel bude dokladem úcty, vděčnosti a nejvhodnější upomínkou odkazu našich předků a díla sv. Cyrila a Metoděje.

Také i Vy, milí přátelé, můžete přispět ke zdárnému pokračování stavby. Proto se na Vás obracíme se zdvořilou prosbou o finanční příspěvek. Upřímně Vám jménem Římskokatolické farnosti Staré Město děkuji za Váš dar a také za to, že se i tímto způsobem chcete podílet na realizaci historicky ojedinělé skutečnosti – stavbě chrámu, který bude sloužit nám a jistě i mnoha generacím v budoucnosti.

Pán Bůh zaplať a Bůh Vám i Vaším rodinám žehnej!

P.Mgr. Miroslav Suchomel, farář

Číslo účtu pro platbu ze zahraničí:

SWIFT CODE: DOMBCZPP

Komerční banka Uherské Hradiště

Římskokatolická farnost Starého Město

5623480277/0100

další informace najdete na <http://staremesto.uhr.cz>

Blahopřejeme

Manželé Tomečkoví oslavili letos padesát let společného života. Jejich společných padesát let jsme pořádně oslavili v červenci. Chtěl bych manželům Tomečkovým poděkovat za všechno, co dělají pro komunitu v Astorii. Nepomáhají jenom v kostele ale také v Bohemian Hall a v Československém klubu Manhasset. Ať Vám Bůh žehná. Ať Vám dá pevné zdraví a radost z Vašich dětí a vnoučat.

Fr. Antonín

Zemřeli

Paní Anna Vasek zemřela dne 2. srpna 2003. Poslední rozloučení a zádušní mše se konala 5. srpna v St. Mary's Church v Manhasset. Bůh ať odplatí paní Anně za všechno dobré co vykonala pro svou rodinu a pro komunitu v Astorii. Odpočinutí věčné dej jí, Pane, a světlo věčné ať ji svítí.

Papež navštíví Slovensko

Ve dnech 11.-14.9. se uskuteční apoštolská cesta Jana Pavla II. na Slovensko, při které navštíví Trnavu, Banskú Bystricu, Rožňavu a Bratislavu. Papež bude během této cesty blahřečit dvě oběti komunistického režimu v 50. letech, sestru Zdenku Schelingovou a řeckokatolického biskupa Vasíla Hopka.

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Josef Motelka, Karel a Irena Stolarik, Joseph a Gita Hlavinka, Zita D. Lehm, Prof. Jiří Glos, Mary A. Otruba, rodina Hlinkova, rodina Krupkova, Octavia Muczko.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci září:

Jerome Minister 2. září, Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, Patrik Munzar 10. září, Barbara Jochová 12. září, Miloš Knorr, M.B.E. 20. září, Václav Jelínek sr. 20. září, Jan Tomeček 21. září, Vlasta Krupková 24. září, Anička Tydlitátová 25. září, Marcel Parikrupa 26. září, Marie Jelínková sr. 26. září, Mikuláš Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září.

Mše svatá v národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 28. září ve 12.00 hod.